

Sygnatura akt VI W 2314/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2013 roku

sprawy przeciwko O. K. synowi S. i B. z domu M.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 24.02.2013r. o godz. 19:15 we W. na ul. (...) kierując samochodem marki H. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku C-2 "nakaz jazdy w prawo" jadąc na wprost i przejeżdżając przez torowisko znajdujące się na wydzielonej części jezdni

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

*****

I. uznaje obwinionego **O. K.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 lutego 2013 roku O. K. kierował samochodem marki H. nr rej. (...). Dojechał na ulicę (...) we W.. W miejscu obowiązywania znaku C2 nakazującego uczestnikom ruchu jazdę w prawo, O. K. przejechał na wprost i przejechał przez torowisko znajdujące się na wydzielonej części jezdni.

Obserwujący zachowanie obwinionego funkcjonariusze policji, dokonali zatrzymania obwinionego. Ten odmówił przyjęcia zaproponowanego mu mandatu.

Dowód:

zeznania K. B. k.11;

zeznania Z. P. k.30;

wyjaśnienia obwinionego k 29;

notatka służbowa k. 3.

O. K. nie był dotychczas karany za popełnienie przestępstwa. Wielokrotnie ukarany został za wykroczenia drogowe

Dowód:

karta karna k. 8;

wydruk z bazy (...) k.9.

O. K. formalnie nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził fakt niezastosowania się do znaku C2 i przejechania na wprost przez torowisko tramwajowe, pomimo obowiązującego go nakazu skrętu w prawo. Stwierdził, że był do tego uprawniony, gdyż ulica była pusta i nie poruszał się nią żaden samochód.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowiły zeznania funkcjonariuszy policji K. B. i Z. P.. Osoby te wykonywały swoje obowiązki służbowe i zaobserwowane wykroczenie stało się podstawą do podjęcia przez nich działań zmierzających do zatrzymania pojazdu, którego kierowca naruszył przepisy prawa o ruchu drogowym. Obserwowali oni zachowanie obwinionego z bezpośredniej odległości, widzieli moment jego przejazdu przez wydzielone torowisko tramwajowe i wyłącznie z tego powodu dokonali zatrzymania jego sprawy.

Ich zeznania są stanowcze, konsekwentne, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość.

Nie znajdując żadnych podstaw do zakwestionowania dowodu z zeznań tych świadków, Sąd dał im wiarę w całości. Podane przez świadków fakty poparte zostały sporządzoną przez nich bezpośrednio po zdarzeniu notatką urzędową.

Także obwiniony w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował okoliczności faktycznych potwierdzając zignorowanie przez siebie w czasie jazdy nakazu skrętu w prawo.

Powołane dowody nie zawierają zatem żadnych sprzeczności, tworzą jednolitą całość i pozwoliły na przypisanie O. K. popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Nie stosował się bowiem do znaku drogowego C2 oznaczającego nakaz jazdy w prawo, przejechał na wprost i przejechał przez torowisko znajdujące się na wydzielonej części jezdni.

Prezentowana przez obwinionego forma obrony, wedle której był uprawniony do niestosowania się do znaku, gdyż ulicą nie jechał w tym czasie żaden samochód, z oczywistych względów nie może się ostać. Nie bowiem do niego należy ustalanie zasad poruszania się pojazdów przez miasto i ustawianie w związku z tym znaków drogowych. Jego obowiązkiem jest się do nich stosować, nie zaś dokonywać własnych, oryginalnych interpretacji, kiedy znak go obowiązuje, kiedy nie. Ta oryginalność myślenia obwinionego w tym zakresie, znajduje swoje odzwierciedlenie w wydruku z bazy (...) (k.9), jak również wielości spraw zawisłych w tutejszym Sądzie.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, uprzednia karalność obwinionego za wykroczenia drogowe, to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając O. K. karę grzywny. Kara ta jest w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.